

Sygn. akt: **D 1/2017**

ORZECZENIE

Dnia (...) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: Radca Prawny Urszula Nieborak

Sędziowie: Radca Prawny Joanna Kłos-Czerwińska
Radca Prawny Olimpia Marcewicz

Protokolant: aplikant radcowski Ewa Pawłowska

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Jarosława Nogalskiego**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...) roku ,

sprawy radcy prawnego (...) urodzonego dnia (...) r. w (...), syna (...) i (...)

obwinionego o to, że w dniu (...) r. w (...) wykonując czynności zawodowe w postępowaniu egzekucyjnym, sporządzając pismo do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), nadużył wolności słowa i pisma poprzez użycie w treści pisma sformułowań: „wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia”, czym naruszył także godność zawodu radcy prawnego

- co wyczerpało dyspozycję art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 z późn.zm.)

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.)

- I. uznaje obwinionego radcę prawnego (...) za winnego tego, że w dniu (...) r. w (...) wykonując czynności zawodowe w postępowaniu egzekucyjnym, sporządzając pismo do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), nadużył wolności słowa i pisma poprzez użycie w treści pisma sformułowań: „wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia”, tj. o popełnienie deliktu dyscyplinarnego z tym, że kwalifikuje czyn obwinionego z art. 64 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 z późn.zm.)

w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.)

za to na podstawie art. 65 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 z późn.zm.) wymierza karę nagany.

II. na podstawie art. 65 ust.2e ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233 z późn.zm.) zobowiązuje obwinionego radcę prawnego (...) do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego (...) - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) - w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

III. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 233, z późn.zm.) zasądza od Obwinionego radcy prawnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1 238,00 zł (słownie złotych: tysiąc dwieście trzydzieści osiem)

Przewodniczący
Urszula Nieborak

Członkowie
Joanna Kłos-Czerwińska

Olimpia Marcewicz

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynął wniosek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radcy prawnego (...), w którym wskazuje, iż radca prawny (...) w piśmie z dnia (...) r. skierowanym do niego, a zatytułowanym „Przedsądowe wezwanie odszkodowawcze” użył sformułowań nadużywających wolność słowa i pisma oraz naruszających godność i powagę organu egzekucyjnego. Zdaniem Skarżącego, radca prawny (...) używając zwrotów obraźliwych dopuścił się naruszenia przepisów art. 12 ust. 3, art. 38 ust. 5 w związku z art. 38 ust. 4, art. 48 i art. 49 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W ocenie wnioskodawcy użyte w piśmie sformułowania, insynuujące bezprawność jego działania polegającego na wykonaniu orzeczenia sądu będącego tytułem zabezpieczenia, w sposób oczywisty naruszają godność i powagę urzędu Komornika Sądowego. Do wniesionej skargi Komornik Sądowy załączył kopię skierowanego do niego pisma z dnia (...) r.

Postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wszczął dochodzenie, w toku którego przedstawił radcy prawnemu (...) zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r.).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że radca prawny (...) w dniu (...) r. w Lublinie wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik strony w postępowaniu egzekucyjnym, w piśmie skierowanym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), użył w jego treści sformułowań wskazujących na nadużycie wolności słowa i pisma oraz

naruszył swoim postępowaniem godność zawodu radcy prawnego.

Radca prawny (...) przesłuchany w charakterze obwinionego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach potwierdził, iż jest autorem pisma z dnia (...) r. i oświadczył że nadal w pełni podtrzymuje stanowisko w nim zawarte. Wskazał, że jego zdaniem stanowisko wyrażone w piśmie nie jest obraźliwe, gdyż jest wiernym i rzetelnym określeniem postępowania Komornika Sądowego (...), w prowadzonej sprawie egzekucyjnej.

Postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...), uzasadniając, iż stwierdzone przewinienie dyscyplinarne ma charakter mniejszej wagi. Ponadto orzekł, iż po uprawomocnieniu się postanowienia wystąpi do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia dziekańskiego. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy ostrzeżenie dziekańskie będzie stanowić wystarczającą reakcję na będące przedmiotem dochodzenia nieprawidłowe zachowanie Obwinionego radcy prawnego i spełni wobec Niego cel prewencyjno - wychowawczy.

W odwołaniu złożonym, od w/w postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r., (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) reprezentowany przez pełnomocnika adwokata (...) zawnioskował o jego zmianę poprzez uznanie Obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z ustaleniem, że nie stanowi on przewinienia mniejszej wagi i wymierzenie radcy prawnemu (...) kary nagany oraz zobowiązanie go do przeproszenia pokrzywdzonego. W obszernym uzasadnieniu odwołania pełnomocnik pokrzywdzonego nie zgodził się z motywami zaskarżonego postanowienia z dnia (...) r., bowiem w jego ocenie przedstawiony w uzasadnieniu stan faktyczny nie wskazuje, że ustalony czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi. W ocenie pełnomocnika skarżącego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, iż w niniejszej sprawie można poprzestać na jej pozasądowym załatwieniu i umorzeniu postępowania oraz udzieleniu obwinionemu radcy prawnemu ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych jako wystarczającej reakcji na jego nieprawidłowe zachowanie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po rozpatrzeniu zarzutów odwołania i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie postanowieniem z dnia (...)r. sygn. akt: OS (...) uchylił w całości postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...) r., sygn. akt RD-(...) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydając orzeczenie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk nie odniósł się w sposób konkretny do kryteriów jakie zastosował przy ocenie stwierdzonego przewinienia dyscyplinarnego w kategoriach mniejszej wagi i nie wskazał dlaczego uznał, że przypisany obwinionemu czyn cechuje się takim charakterem. Ponadto dokonał powierzchownej oceny charakteru popełnionego przewinienia dyscyplinarnego co miało istotny wpływ na treść podjętego rozstrzygnięcia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu w/w postanowienia podzielił pogląd pełnomocnika skarżącego, że na obecnym etapie postępowania nie sposób podzielić stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w odniesieniu do przewinienia

dyscyplinarnego radcy prawnego (...) można poprzestać jedynie na pozasądowym załatwieniu sprawy i umorzeniu postępowania oraz udzieleniu mu ostrzeżenia w trybie art. 66 ustawy o radcach prawnych jako wystarczającej reakcji na jego niewłaściwe zachowanie. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zaistniała dostateczna przyczyna uzasadniająca uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego prowadzenia.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego z wnioskiem z dnia (...)r. sygn. akt: RD (...) wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o ukaranie radcy prawnego (...) obwinionego o to, że w dniu (...) r. w Lublinie wykonując czynności zawodowe w postępowaniu egzekucyjnym, sporządzając pismo do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), nadużył wolności słowa i pisma poprzez użycie w treści pisma sformułowań: „*wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia*”, czym naruszył także godność zawodu radcy prawnego - co wyczerpało dyspozycję art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

W dniu (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło pismo Adwokata (...) - pełnomocnika pokrzywdzonego (...) z wnioskiem o przesłuchanie pokrzywdzonego w charakterze świadka w ramach pomocy prawnej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we (...).

W/w wniosek o ukaranie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego został rozpoznany na rozprawie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu (...)r. na które nie stawili się obwiniony, skarżący ani jego pełnomocnik.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Dokonując analizy przedmiotowej sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, iż zarzut popełnienia deliktu dyscyplinarnego stawiany radcy prawnemu (...) polegający na tym, że w dniu (...) r. w (...) wykonując czynności zawodowe w postępowaniu egzekucyjnym, sporządzając pismo do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), nadużył wolności słowa i pisma poprzez użycie w treści pisma sformułowań: „*wzywam Pana do natychmiastowego (3dni) zwrotu bezprawnie zagarniętych przez Pana kwot (...). Wszystkie zagarnięte kwoty (...), za swoje bezprawne działania, po prostu prymitywne zagarnięcia*” jest zasadny i znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod rozagę treść dokumentów dopuszczonych jako dowód w sprawie, dał wiarę tym dokumentom, bowiem nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego (...) o przesłuchanie pokrzywdzonego w charakterze świadka w ramach pomocy prawnej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny

Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowił na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2016r. poz. 1749 z późn. zm.) zwanego dalej: kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r. poz. 233 z późn. zm.) zwaną dalej ustawą o radcach prawnych ustawy oddalić ten wniosek dowodowy z uwagi na fakt, iż okoliczności, które miały znaczenia dla rozstrzygnięcia zostały dostatecznie udowodnione i to zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowił przyjmując, iż postępowanie obwinionego radcy prawnego (...) wyczerpuje znamiona określone w przepisie art. 11 ust 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, odmiennie niż wskazał to Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie, gdzie zarzucił naruszenie art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 i art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W świetle bowiem art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony.

W świetle art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Zgodnie natomiast z art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych nadużycie wolności, o której mowa w ust. 1, stanowiące ściąganą z oskarżenia prywatnego zniewagę lub zniesławienie strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza, podlega ściągnięciu tylko w drodze dyscyplinarnej. Przepis art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych enumeratywnie wskazuje podmioty w stosunku do których radca prawny może dopuścić się przewinienia dyscyplinarnego nadużycia wolności słowa, a komornik sądowy do którego skierowane było pismo radcy prawnego (...), w którym dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego nie został wymieniony w tym katalogu.

Przysługująca radcy prawnemu wolność słowa i pisma przy wykonywaniu czynności zawodowych wynika ze specyfiki zawodu zaufania publicznego, jakim jest zawód radcy prawnego - czyli osoby niosącej pomoc prawną innym podmiotom. Ta wolność słowa i pisma radcy prawnego w związku z wykonywaniem zawodu oznacza, że radca prawny może w sferze komunikacji podejmować wszelkie czynności zmierzające do realizacji lub ochrony powierzonych mu praw i obowiązków innych osób. Akceptowalne działania komunikacyjne radcy prawnego nie mogą wykraczać poza granice wyznaczone przez przepisy prawa i rzeczową potrzebę.

Wolność ekspresji powinna być bowiem realizowana w ramach dyrektywy nakazującej dbanie o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjmując, iż rzeczowa potrzeba to tylko takie działanie lub zestaw działań związanych z wykonywaniem zawodu, które w danych okolicznościach są konieczne i niezbędne dla skutecznego chronienia powierzonego radcy prawnemu interesu klienta, zgodnie z zasadami profesjonalnego udzielania pomocy prawnej przez reprezentanta zawodu zaufania publicznego doszedł do przekonania, iż postępowanie radcy prawnego (...) przekroczyło te granice.

Radca prawny wykonując czynności zawodowe zobowiązany jest do formułowania wypowiedzi i pism przy ponadprzeciętnej i profesjonalnej dbałości o kulturę słowa oraz w sposób, który nie godziłby w dobra osobiste innych osób. Profesjonalny pełnomocnik w swoich wystąpieniach powinien zachować takt i umiar.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, iż obwiniony (...) przy wykonywaniu czynności pełnomocnika procesowego dłużnika, w piśmie procesowym z dnia (...)r. skierowanym do Komornika Sądowego (...) użył sformułowań nie odnoszących się do istoty sprawy, nie merytorycznych i ocennych w stosunku do pracy komornika sądowego - za takie należy uznać użyte w wymienionym piśmie m.in. stwierdzenie „*prymitywne zagarnięcie*”. Użyte przez radcę prawnego (...) sformułowania nie były konieczne dla zapewnienia ochrony prawnej swojego mocodawcy w danej sprawie i dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, iż wymienione stwierdzenia nie mieszczą się w granicach przysługującej radcy prawnemu wolności słowa i pisma, stanowią jej nadużycie.

Brak umiaru i taktu w wystąpieniu zawodowym radcy prawnego nie tylko z zasady jest przekroczeniem granic rzeczowej potrzeby, ale uznawane jest również za brak dbałości o godność zawodu.

Popelnione przez Obwinionego przewinienie dyscyplinarne bez wątpienia, w sposób oczywisty i jednoznaczny godzi w istotę zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego i w jedną z podstawowych i fundamentalnych zasad wykonywania tego zawodu, a tym samym w jego powagę i autorytet.

Biorąc powyższe pod uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowił za popelniony delikt wymierzyć radcy prawnemu (...) na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych karę dyscyplinarną nagany. Ponadto w myśl art. 65 ust. 2e ustawy o radcach prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zobowiązał obwinionego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego (...) w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia.

Wymierzając radcy prawnemu (...) za popelniony delikt dyscyplinarny karę dyscyplinarną nagany Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze rodzaj popelnionego czynu i postawę obwinionego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzając karę dyscyplinarną nagany brał pod uwagę fakt, iż obwiniony radca prawny (...) nie wyraził w trakcie trwania całego postępowania skruchy, nie żałował użytych określeń. Co więcej, jak oświadczył co wynika z protokołu przesłuchania radcy prawnego z dnia (...)r. podtrzymał stanowisko zawarte w piśmie „*jako wiernie i rzetelnie określające występujące w sprawie postępowanie komornika (...)*”. Swoje stanowisko potwierdził również w swoim piśmie z dnia (...)r. w którym stwierdził, iż „*wszystkie stwierdzenia użyte w jego piśmie są prawdziwe i zawierają słowa parlamentarne*”.

Ponadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zauważyła, iż kontrowersyjna wypowiedź nie miała miejsca na sali sądowej i była podyktowana nagłą potrzebą ochrony interesów mocodawcy ale miała miejsce w piśmie procesowym, co pozwala w większym stopniu na wyważenie formułowanych wypowiedzi, zachowaniu umiaru, taktowności. Dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zastosował surowsze reguły oceny bowiem radca prawny formułując pismo miał czas na zastanowienie i wyważenie swojej wypowiedzi.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona kara dyscyplinarna nagany wraz z orzeczonym obowiązkiem przeproszenia pokrzywdzonego jest karą adekwatną do

popelnionego czynu, jego skutków, oraz okoliczności popelnienia oraz powinna przyczynić się do zapobieżenia popelnieniu przez obwinionego radcę prawnego podobnych czynów w przyszłości.

Ponadto odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje swoje oparcie w przepisie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych.

Stosownie do tego przepisu w razie ukarania koszty postępowania ponosi Obwiniony.

Na koszty postępowania dyscyplinarnego w łącznej wysokości 1238 zł (słownie jeden tysiąc dwieście trzydzieści osiem złotych) składają się: koszty delegacji sędziego w kwocie 63,60 zł, koszty ryczałtu członków składu orzekającego określone Uchwałą Nr 10 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 23 czerwca 2008 r, której tekst jednolity został ogłoszony Uchwałą Nr 38/IX/2014 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 02 czerwca 2014 r. w łącznej wysokości 1050 zł oraz koszty korespondencji doręczanej w sprawie stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości i Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie w łącznej wysokości 124,40zł.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE:

Na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 637, z późn.zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący
Urszula Nieborak

Sędziowie:
Olimpia Marcewicz

Joanna Kłos - Czerwińska